

je maar zoo spoedig mogelijk voorzien van een anderen dienst."

„'t Is goed, mevrouw!"

„Heb je dat er nu voor over? Me dunkt je hebt het hier toch zoo goed als je 't maar wenschen kunt!"

„Dat heb ik ook, mevrouw!"

„Spijt het je dan niet heen te gaan?"

„O ja, heel erg, mevrouw!"

„En waarom ben je dan zoo koppig? Waarom zeg je niet eenvoudig. 't is mijn vrijer, hij meent het ernstig. Je weet, ik heb een fatsoenlijk huis, wij zijn erg op nette meiden gesteld, mijn man en ik; straatmeisjes kunnen wij niet gebruiken."

Rose Marie's lippen trilden en tranen sprongen in haar oogen.

„Mevrouw, waar ziet u mij voor aan?" vroeg zij zacht verwijtend.

„Ik zie je er niet voor aan! Neen, waarlijk niet! Ik zou het nooit van je gedacht hebben. 't Valt me vreeselijk van je tegen. Maar waarom wil je het mij niet zeggen? Ik zal er geen misbruik van maken. Beschouw mij als je moed... ik bedoel als je oudste zuster."

Het meisje wendde haar hoofd af, en zij drukte de lippen vast op elkander, terwijl zij met de vingers een paar tranen haastig wegveegde.

„Wanneer het 't licht mag zien, waarom ben je er dan zoo geheimzinnig mee. Kom toe! wees verstandig! Beken mij nu alles, ik wil je heel graag houden, maar als je zoo raar doet, dan gaat het niet, begrijp je dat?"

„Ja mevrouw, ik begrijp 't heel goed."

„En als je mij niet antwoordt, dan zal je toch elke andere mevrouw bij wie jij je presenteert moeten antwoorden. Niemand zal je aannemen, zooals ik, alsof je uit den grond vandaan komt. Heb je dat alles bedacht?"

„Ja, mevrouw!"

„Nu dan is er niets aan te doen, ik heb geduld genoeg gehad."

Er werd gebeld; Rose Marie maakte een beweging alsof zij naar de deur wilde gaan.

„Neen neen," riep Charlotte, „Daatje zal 't wel doen, ik heb niet graag dat mijn meid met een behuild gezicht de deur open doet."

Alsof dit woord een dam doorstak, begonnen plotseling Marie's tranen te stroomen; met onbedwingbare kracht, vloeiden zij langs haar wangen, zij snikte niet, maar drukte den boezelaar voor het gelaat om den stroom te stelpen, die stil en overvloedig losbarstte. Charlotte werd er verlegen mee.

„Maar kind, wat scheelt je?"

„Mevrouw, ik kan 't niet helpen," bracht zij er met moeite uit en keerde zich om, zij kon haast niet meer rechtop staan, de laatste dagen had zij niet meer gegeten of gedronken, zij voelde zich zoo zwak dat zij de kracht miste haar zenuwen te beheerschen.

Daatje die vol nieuwsgierigheid den uitslag van het onderhoud afwachtte, had, zoodra er gescheld werd, haar bak met aardappelen, welke zij schilder neergezet en liep naar boven om open te doen.